

Kázání Marka Vanči z 15. dubna 2012 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 15. dubna 2012 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Ř 6, 1-11

II. čtení: Mk 8, 34-38

"Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium."

Milé sestry a milí bratři,

přiznat se k Ježíši Kristu vyžaduje veliké sebezapření. " Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne ". To zní dost ponuře. Vzít na sebe svůj kříž, to vypadá jako odevzdat se osudu, protože se už nic jiného nedá dělat. A možná, že tato představa mnoho lidí odrazuje od křesťanství, od víry, protože nechtějí celý život trávit s představou, jak vlečou jakýsi kříž, místo toho, aby se radovali a užívali si života.

Ale copak nám Bůh chce opravdu vzít radost ze života? Křesťané to tak, žel, často chápali a odříkali se všeho, co jim jen trošku dělalo radost a žili navíc v mylném přesvědčení, že tím Bohu náramně slouží. Ale Bůh nám nechce dělat ze života ponuré údolí a v žádném případě z nás nechce mít voskové figury bez vlastních zájmů a radostí. Co tím zapřením sebe sama a nesením kříže Ježíš tedy myslel?

Především je to pozvání. "Kdo chce jít za mnou." I Petr, který chtěl Ježíše odvrátit od cesty do Jeruzaléma, kde Ježíš měl podle svých vlastních slov trpět a být zavržen, i tento Petr, který byl v tu chvíli nazván satanem, může posléze jít v Ježíšových stopách. I pro něj Ježíšovo pozvání platí. Nemůže jít před Ježíšem, aby určoval směr, ani vedle něj, ale za ním. A jít za někým jako je Ježíš má spoustu výhod. Znamená to sice poslušnost a podřízenost, ale člověk má jasný směr a cíl, má vyznačenou cestu a netápe a nebloudí. A to vůbec není v životě málo. Právě v dnešním složitém světě, v bludišti dnešního světa, kde je nesmyslnost a bezcílnost života pro mnoho lidí velikým problémem a mnohdy také důvodem rostoucí agresivity, je křesťanova vytyčená cesta velikou výhodou. Nemusím cestu vymýšlet, je dána, je to cesta za Ježíšem.

Ten, kdo chce jít za Ježíšem, má zapřít sám sebe. Jde opravdu o potlačení potřeb, životních radostí a touhy po spokojenosti? Myslím, že nikoliv. Jde o něco jiného. Když Petr zapřel Ježíše, řekl: neznám toho člověka. Zřekl se ho. Zavrhnul ho. Odmítnul ho. Můžeme to otočit, jít za Ježíšem, znamená zříkat se svého starého já, starého člověka ve mně. Tedy jako bychom o sobě, o své minulosti a o svých současných vinách říkali, že už s nimi nechceme nic mít, že se jich zříkáme, že toho bezbožného, zatvrzelého, lhostejného, sobeckého, lakomého a trucovitého ješitu v sobě už nechceme znát. Ten přece zemřel. Byl nad ním vynesena trest smrti. Ptáte se kdy? - no tehdy, když jsme byli pokřtěni. V Božích očích ten starý člověk ve mně zemřel a spolu s Kristem byl ukřižován - a to pro mě dnes znamená veliké osvobození. Neznám se už k němu, nechci už žít podle jeho návodu, nese sice moje jméno, ale já se od něj snažím odpoutávat.

Milé sestry a milí bratři, zapřít sám sebe tedy neznamená vzdát se všeho, co je mi milé, co mám rád, vzdát se svých radostí, libůstek a zálib a začít žít jako asketa, jako vosková figura. Zapřít sám sebe znamená vydat se Kristu. A to je veliké osvobození a veliká výzva.

Tuto větu Ježíš pronesl, sestry a bratři, když měl před sebou v tu chvíli cestu na Golgotu. I těch jeho dvanáct učedníků většinou zemře mučednickou smrtí. A všichni křesťané, všech dob, stojí před otázkou: Co jsme ochotni vzít na sebe my? Kolik my vydáme a nasazujeme ze svého života kvůli Ježíšovi? Nebo co vlastně vůbec kvůli Ježíši obětujeme? Nakolik chceme patřit jemu a nakolik stále ještě jen sami sobě? Připouštíme vůbec, že Ježíš má právo po nás, kteří ho následujeme, něco žádat? Víra není jen mluvení, ale především faktické následování Ježíše do všech důsledků pro můj život. Věřící člověk se přece nemůže vyvázat z odpovědnosti vůči Kristu a nebo se dokonce za Mistra stydět!!

" Kdo by chtěl svůj život zachránit, ten o něj přijde ". To není Ježíšova výhrůžka, to je jen Boží konstatování, že naše pokusy dát si z vlastních sil smysl a cíl života, troskotají. Naše pokusy nevedou k žádoucímu cíli. Moderní psychologie říká totéž: člověk, který programově usiluje o své štěstí, k němu nedojde. Protože zvyšuje nároky a pořád to není ono. Pořád má málo. Zůstává stále nespokojeným. Ten, který na své štěstí nemyslí a jde za cílem, který přesahuje jeho vlastní potřeby

a zájmy, člověk, který se obětuje pro druhé, ten získává jako " vedlejší produkt " i radost, štěstí a uspokojení.

Evangelium nám chce ukázat, že Kristus nás vede k veliké svobodě. Protože náš život není v našich rukou, nemusíme se o něj bát. Pokud přijmeme tuhle zvláštní matematiku, zjistíme, že Kristus nejen život žádá, ale také život daruje. Ztráta se stává ziskem. Člověk něco obětuje a přitom je sám zbohacen. Je-li tu pro druhé, pak dostává radost do vlastního života. Nespoléhá-li jen na vlastní plány, když důvěřuje Božímu vedení, žije-li z Boží moci, pak, i když mu třeba nerozumí, zjistí, že to Bůh promyslel a udělal lépe.

To není všeobecné mínění, ani se nedá říci, že to jsou pro každého samozřejmé zkušenosti. Samo sebou se v křesťanském životě, v životě odevzdaném Ježíši Kristu, nerozumí vůbec nic. To, oč tu jde, se dá zažít jen v rozhodování, v boji a odvaze víry. Nelze tvrdit, že to je snadné. Člověk si může ušetřit kříž, může se snažit vyhnout některým skutečnostem života, může získat všecko, po čem srdce touží, všecko pohodlí, které svět nabízí, ale nakonec bude stát před Bohem a hledět mu od očí. A co potom, když na své straně budu mít všechno, co v životě šlo užít a získat, ale Boha budu mít proti sobě? Lepší to je obráceně. Když mám na své straně Boha, když mě Bůh miluje jako své dítě, když jsem se mu odevzdal - co mi kdo pak může ještě přidat a nebo vzít?

Evangelium je i v tomto oddílu pozváním ke svobodě. Můžeme se odpoutat od své touhy po zajištěnosti a pustit se odvážně na cestu za Kristem. Můžeme za ním jít i se svými radostmi a zálibami, nemusíme se křečovitě vzdávat toho, co máme rádi a být proto pokrytci. Smíme a máme odevzdat sebe sama, celý svůj život Ježíši Kristu. Smíme už žít i pro druhé a jejich radost může být naší radostí. Při veškeré nejistotě, při všem našem zklamávání a těžkém rozhodování a zápasech můžeme mít jednu jistotu: i když my selháváme, on nikdy. On to pokušení vydržel, nedal se svést Petrem na širší cestu, trpěl na kříži, vstal z mrtvých, a proto teď jde před námi a vede nás. A na cestě následování nemusíme už nic pracně získávat, protože jsme už všechno dostali. Spasení a život věčný.

Amen